

Arrest

nr. 260 279 van 7 september 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13 / C.1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 maart 2021 tot de intrekking van de bijlage 19ter, waarvan de afgifte als onbestaande moet worden beschouwd.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 mei 2021 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. FADILI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 januari 2018 dient de verzoekende partij een eerste aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van de burger van de Unie, met name als echtgenote van dhr. M.E.B., van Spaanse nationaliteit.

Het openbaar ministerie gaf op 14 juni 2018 een negatief advies met betrekking tot de erkenning van het huwelijk.

De ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen weigerde op 15 juni 2018 de erkenning van het tussen verzoekende partij en dhr. M.E.B. afgesloten huwelijk.

Op 6 juli 2018 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 10 juli 2018 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name als echtgenote van dhr. M.E.B., van Spaanse nationaliteit.

De gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen neemt op 10 juli 2018 de beslissing tot niet inoverwegingname van de aanvraag.

Op 30 augustus 2018 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van echtgenote van dhr. M.E.B.

De gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen neemt op 10 september 2018 de beslissing tot niet inoverwegingname van de aanvraag.

De rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen stelt in zijn vonnis van 17 december 2018 vast dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen terecht heeft geweigerd het door de verzoekende partij ingeroepen buitenlandse huwelijk te erkennen.

Op 16 december 2019 wordt verzoekende partij aangetroffen in illegaal verblijf en maakt zij het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) een vordering tot schorsing in bij uiterst dringende noodzakelijkheid, dat bij arrest nr. 230 810 van 27 december 2019 wordt verworpen. De vordering tot nietigverklaring van de bijlage 13septies wordt door de Raad bij arrest nr. 234 036 van 13 maart 2020 verworpen.

Op 16 december 2019 legt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie eveneens een inreisverbod van drie jaar op. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot nietigverklaring in bij de Raad, die bij arrest nr. 234 037 van 13 maart 2020 het beroep verwerpt.

Op 3 januari 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in. Op 30 januari 2020 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient verzoekende partij hoger beroep in bij de Raad die bij arrest nr. 232 890 van 20 februari 2020 wederom de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 22 januari 2020 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van feitelijke partner van dhr. M.E.B., van Spaanse nationaliteit.

Op 31 januari 2020 neemt de gemachtigde van de burgemeester te Antwerpen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 15 mei 2020 dient verzoekende partij een nieuwe aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van feitelijke partner van dhr. M.E.B., van Spaanse nationaliteit.

Op 8 oktober 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage

20), aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 oktober 2020. Het beroep dat de verzoekende partij hiertegen aantekende, werd door de Raad verworpen op 8 maart 2021 met arrest nr. 250 605.

Op 30 maart 2021 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (hierna: de gezinsherenigingsaanvraag), in de hoedanigheid van feitelijke partner van dhr. M.E.B., van Spaanse nationaliteit.

Op 30 maart 2021, met kennisgeving op 1 april 2021, weigert de verwerende partij deze derde gezinsherenigingsaanvraag. Dit is de bestreden beslissing met volgende redengeving:

“(…)
(…)”

U vroeg op 30 03 2021 voor de derde keer gezinshereniging aan met uw aangehaalde feitelijke partner, zijnde E. B. M., van Spaanse nationaliteit, met rijksregisternummer (...) op basis van artikel 47/1° van de wet van 15 12 1980 Echter om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen, dient u met enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1 van de wet van 15/12/80 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen maar ook aan het recht tot binnenkomst in België

U bent tijdelijk van dit recht ontzegd gezien u het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod (bijlage 13 sexes) van 3 jaar genomen op 16 12 2019 en u dezelfde dag betekend Een verzoek tot nietigverklaring van dit inreisverbod werd op 13 03 2020 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting

Dit inreisverbod is nog steeds van kracht gezien nergens uit het dossier blijkt dat dit inreisverbod door het bestuur is ingetrokken of dat u de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15/12/80 Bovendien ook al heeft u het grondgebied met verlaten bestaat het inreisverbod ook al begint de termijn pas te lopen vanaf de datum waarop u effectief het grondgebied van België zou verlaten (arrest RVS n° 240 394 van 11/01/2018).

*Trouwens u brengt geen elementen aan van een dusdanige afhankelijkheidsrelatie tussen u en Dhr E. B. waardoor u een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018 Op 12 12.2013 huwde u te Marokko met Dhr E. B. U diende te Antwerpen een aanvraag in om dit buitenlands huwelijk ook in België te erkennen. Op 15 06.2018 weigerde de stad Antwerpen dit buitenlands huwelijk te erkennen na negatief advies van het Parket van Antwerpen nadat was vastgesteld dat het om een schijnhuwelijk ging en u dus een huwelijk wilde laten erkennen dat met gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Deze weigering werd op 17.12.2018 bevestigd door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat met om een gezinssituatie zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook met worden aangenomen. Er is in uw dossier geen enkele reden terug te vinden dat u niet zou kunnen gescheiden worden van Dhr E. B. Vandaar dat het bestaan van het inreisverbod, dewelke nog steeds van kracht is de intrekking van de bijlage 19ter rechtvaardigt waarvan de afgifte als onbestaande moet worden beschouwd. Bijgevolg dient u gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied (bijlage 20) te verlaten van 08 10 2020, dewelke u per aangetekend schrijven werd betekend. Een verzoek tot nietigverklaring van dit latste bevel werd op 08.03.2021 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting U dient ook gevolg te geven aan het alsook aan het inreisverbod genomen op 16.12.2019 en u dezelfde dag betekend. Een verzoek tot nietigverklaring van dit inreisverbod werd op 13.03.2020 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting.
(...)”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van:

“artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 (Vreemdelingenbesluit) juncto de artikelen 42, 43 van de Vreemdelingenwet en het artikel 8 van het EVRM”

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“6.

Verzoekster heeft in casu een aanvraag gezinshereniging ingediend op basis van artikel 47/1° van de Vreemdelingenwet hetgeen niet wordt betwist door verwerende partij.

7.

Op basis van deze aanvraag werd aan verzoekster een bijlage 19ter afgeleverd in toepassing van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 dewelke verder bepaald hoe de procedure gezinshereniging dient gevolgd te worden.

Verwerende partij is klaarblijkelijk de mening toegedaan dat ze, zonder enig schroom, de procedure gezinshereniging die gestart werd op basis van artikel 47/1° van de Vreemdelingenwet en artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit kan beëindigen omwille van een inreisverbod en de aanvraag tot gezinshereniging te ontzeggen.

Verwerende partij stelt volledig ten onrechte in haar bestreden beslissing dat aangezien het inreisverbod nog steeds geldingskracht heeft, de aanvraag gezinshereniging ingediend op 30.03.2021 te ontzeggen. De bijlage 19 ter dient te worden beschouwd als onbestaande. Bovendien wenst verzoekster op te merken dat de uitwerking van een inreisverbod nog niet heeft plaatsgevonden.

Het gegeven dat de gemeentelijke administratie de aanvraag gezinshereniging van verzoekster reeds een bijlage 19ter heeft afgeleverd, kan de aanvraag in kwestie niet met terugwerkende kracht niet worden ontzegd door verwerende partij.

Doordat verwerende partij de afgeleverde bijlage 19 ter naast zich heeft neergelegd, worden niet alleen alle bepalingen in het vreemdelingenrecht geschonden nu deze bevoegdheid uitsluitend toekomt aan de gemeentelijke besturen.

De wetgeving is met betrekking tot de procedure gezinshereniging klaar en duidelijk.

Er dient benadrukt te worden dat de betrokken ambtenaar slechts handelde overeenkomstig de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en lijkt uit het oog te verliezen dat een ministerieel besluit een rechtsnorm is die in de hiërarchie der rechtsnormen lager staat dan het koninklijk besluit.

Het artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

§1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.]

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van [1 zes maanden]1 te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° [1 de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.]1 § 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de

gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

[1 Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling

een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.]

De verwerende partij stelt blijkbaar dat een inreisverbod tot terugwijzing zijn uitwerking niet kan verliezen door het optreden van een lagere ambtenaar. Zij lijkt hiermee te willen aangeven dat de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen de aanvraag van de verzoekende partij om een verblijfkaart niet kon acteren (ontzegging van recht tot gezinshereniging) zonder het inreisverbod te miskennen.

Zij gaat hierbij evenwel voorbij aan het feit dat de betrokken ambtenaar slechts handelde overeenkomstig de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De stelling van de verwerende partij dat uit een ministerieel besluit tot terugwijzing een impliciet verbod zou voortvloeien om een verblijfsaanvraag van een familielid van een burger te ontzeggen, laat niet toe te besluiten dat een gemeentelijk ambtenaar geen gevolg diende te geven aan een expliciete verplichting die voortvloeit uit een koninklijk besluit.

Het is inderdaad zo dat het recht op verblijf van een familielid van een burger van de Unie geen absoluut recht is.

Het staat de verwerende partij inderdaad vrij om te oordelen omtrent het recht van de verzoekende partij om tot een verblijf toegelaten te worden in functie van zijn partner.

De verwerende partij dient hierbij evenwel de door de wetgever voorziene procedures en limitatief bepaalde weigeringsgronden te respecteren, hetgeen zij duidelijk in casu niet heeft gedaan.

Dit houdt onder meer in dat indien de verwerende partij de aanvraag van de verzoekende partij zou afwijzen omdat zij van oordeel is dat verzoekster het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, zij rekening dient te houden met de verplichtingen die opgenomen in artikel 8 van het EVRM.

8.

Besluit: Verwerende partij was conform artikel 52, §3 van het koninklijk besluit van 1981 als het ware verplicht - weliswaar onder de controle van artikel 43 VW en de toetsing van artikel 8 van het EVRM- om een bijlage 20 af te leveren teneinde het verzoek tot gezinshereniging te weigeren.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij in plaats van een weigeringsbeslissing in een vorm van een bijlage 20 af te leveren, een beslissing te hebben afgeleverd zonder opgave van een wettelijke bepaling. Men kan bovendien achteraf niet beweren dat men alsnog een bijlage 20 kan nemen.

Verschillende rechtspraak van RVS stelt expliciet dat er geen enkele wettelijke basis bestaat in de verblijfswetgeving die toelaat dat het recht van een aanvraag tot gezinshereniging "te ontzeggen", (zie RvS 13 december 2016, nr. 236.752; RvS 9 augustus 2016, nr. 235.598; Rvs 12 mei 2016, nr. 234.719)

Een aanvraag tot gezinshereniging van een familielid van een Belg kan wettelijk gezien alleen ten gronde geweigerd worden in de vorm van een bijlage 20, op basis van de artikel 52 Vreemdelingenbesluit en de artikelen 42 en 43 van de Vreemdelingenwet.

Het bestaan van een inreisverbod doet op zich geen afbreuk aan de procedureregels die in artikel 52 van het voormeld koninklijk besluit worden opgelegd.

In dat opzicht werd artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 geschonden zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Aangezien de bijlage 19ter toch werd afgeleverd aan verzoekster en, diende verwerende partij de procedureregels van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 te volgen.

9.

Op grond van rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ, Commissie v. Spanje, C- 503/03 van 31 januari 2006) moet het bovendien mogelijk zijn een aanvraag tot gezinshereniging met een Unieburger in te dienen ook al werd voordien een inreisverbod en/of terugwijzingsbesluit opgelegd.

Het inreisverbod/ terugwijzingsbesluit dient dan met de aanvraag van een procedure impliciet opgeheven te zijn.

De aanvraag voor een gezinshereniging kan onder andere ook beschouwd als een verzoek tot opheffing van het reeds opgelegd inreisverbod, niettegenstaande de verschillende pogingen van verzoekster daartoe.

10.

Verwerende partij diende binnen een termijn van 6 maanden na het afleveren van de bijlage 19ter dd. 21.06.2017 een bijlage 20 af te leveren.

Thans stelt verzoekster vast dat er GEEN beslissing werd genomen overeenkomstig artikel 52 van het voormeld KB.

Artikel 52 van de Vreemdelingenbesluit is derhalve geschonden.

Bijgevolg is huidig middel ernstig en gegrond.”

2.1.2. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing onwettig is genomen omdat deze zich hoofdzakelijk steunt op de afgifte van een inreisverbod ten belope van drie jaar, genomen op 16 december 2019, met kennisgeving diezelfde dag.

Uit het administratief dossier blijkt dat dit inreisverbod definitief is, na het uitspreken van het arrest van de Raad van 13 maart 2020 gekend onder nummer 234 037.

Artikel 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt:

“§ 1

Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

§ 2

Voor de burgers van de Unie wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden geconstateerd door een verklaring van inschrijving. Zij worden al naargelang het geval ingeschreven in het vreemdelingenregister of in het bevolkingsregister.

§ 3

Voor de familieleden van de burger van de Unie die zelf geen burgers van de Unie zijn, wordt het recht op verblijf geconstateerd door een verblijfsvergunning. Zij worden ingeschreven in het vreemdelingenregister. De geldigheidsduur van deze verblijfsvergunning is gelijk aan de voorziene

periode van verblijf van de burger van de Unie die zij begeleiden of vervoegen en bedraagt ten hoogste vijf jaar vanaf de datum van afgifte.

§ 4

De verklaring van inschrijving en de verblijfsvergunning worden afgegeven volgens de modaliteiten door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen.

Zij moeten ten laatste worden aangevraagd bij het verstrijken van een periode van drie maanden na de datum van binnenkomst bij het gemeentebestuur van de plaats waar men verblijft. Indien na het verstrijken van deze periode, geen verklaring van inschrijving of verblijfsvergunning wordt aangevraagd, kan er door de minister of zijn gemachtigde een administratieve geldboete van 200 euro geheven worden. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies .”

Uit de inhoud van deze bepaling blijkt dat de verzoekende partij de schending van deze bepaling niet kan aanvoeren omdat zij geenszins aantoonde over een recht tot verblijf te beschikken.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt:

“§ 1.

De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren:

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Wat artikel 43 van de Vreemdelingenwet betreft, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing niet is genomen op grond van deze bepaling. Dit onderdeel is bijgevolg onontvankelijk.

Artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 wordt door de verzoekende partij geciteerd in het middel, zodat hiernaar kan verwezen worden.

Vooreerst merkt de Raad op dat uit deze bepalingen geenszins de verplichting voortvloeit voor het gemeentebestuur om de gezinsherenigingsaanvraag te weigeren. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het onderzoek heeft gevoerd nadat de verzoekende partij de in deze bepalingen vereiste documenten heeft voorgelegd bij haar aanvraag. De verzoekende partij houdt verkeerd voor dat uitsluitend het gemeentebestuur bevoegd zou zijn.

De bestreden beslissing is niet genomen op basis van deze bepalingen maar de reden ervan is dat de verzoekende partij onder een inreisverbod valt. De bestreden beslissing stelt duidelijk dat om een beroep te kunnen doen op artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet de verzoekende partij ook gerechtigd moet zijn op binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing verwijst naar het inreisverbod ten belope van drie jaar.

Verzoekende partij betwist niet dat zij op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen het voorwerp uitmaakte van een geldig inreisverbod. Zij voert evenwel aan dat de verwerende partij niet de mogelijkheid had om haar verblijfsaanvraag niet in overweging te nemen daar, conform artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, haar verblijfsaanvraag enkel kan worden afgewezen door gebruik te maken van “een bijlage 20”. De afgegeven bijlage 19ter kon niet ingetrokken worden. Ze meent dat er niet kon worden beslist om de aanvraag niet in overweging te nemen bij gebrek aan een wettelijke basis hiervoor.

De Raad dient te stellen dat onder de weigering van erkenning van een verblijfsrecht elke beslissing dient te worden begrepen tot afwijzing van een aanvraag om gezinshereniging, ongeacht de benaming ervan. De bestreden beslissing dient dus te worden beschouwd als een beslissing waarin verweerder het recht op verblijf niet erkent (cf. RvS 17 maart 1999, nr. 79.313 en RvS 23 maart 2006, nr. 156.831). Voor het nemen van een dergelijke beslissing dient normaliter, conform artikel 52, laatste lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, “een bijlage 20” te worden gebruikt. Een dergelijke “bijlage 20”

betreft echter niet meer dan de vormgeving van een beslissing waarbij verweerder het recht op verblijf niet erkent. De Raad ziet niet in en de verzoekende partij toont ook niet aan welk belang zij heeft bij haar kritiek dat de bestreden beslissing niet de vorm heeft van een “bijlage 20”. Verder is de afgifte van een bijlage 19ter geen erkenning van een recht op verblijf.

Artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) luidt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat.”

Artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit stelt:

“Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet. De Minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en hun verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag.”

Dergelijke bijlage 20 betreft echter niet meer dan de vormgeving van een beslissing waarbij de verwerende partij het recht op verblijf niet erkent.

De Raad wijst erop dat onder de weigering van erkenning van een verblijfsrecht elke beslissing dient te worden begrepen tot afwijzing van een verblijfsaanvraag in het kader van gezinshereniging, ongeacht de benaming ervan (zie RvV 8 februari 2016, nr. 161 497 (drie rechters) met verwijzing naar RvS 17 maart 1999, nr. 79.313 en RvS 23 maart 2006, nr. 156.831). De bestreden beslissing dient dus te worden beschouwd als een beslissing waarin de verwerende partij het recht op verblijf niet erkent.

Dergelijke beslissing dient normaliter te zijn vervat in een bijlage 20, conform artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit, dat samen gelezen met artikel 58 van hetzelfde besluit ook van toepassing is op de andere familieleden van een EU-burger, zoals omschreven in de artikelen 47/1 en 47/2 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet stelt: *“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”*

Verder is de afgifte van een bijlage 19ter geen erkenning van een recht op verblijf.

De Raad ziet niet in en de verzoekende partij toont ook niet aan welk belang zij heeft bij haar kritiek dat de bestreden beslissing niet de vorm heeft van een bijlage 20.

De bestreden beslissing is niet genomen op basis van deze bepalingen maar de reden ervan is dat de verzoekende partij onder een inreisverbod valt. De bestreden beslissing stelt duidelijk dat om een beroep te kunnen doen op artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet de verzoekende partij ook gerechtigd moet zijn op binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing verwijst naar het inreisverbod ten belope van drie jaar.

Haar grief met betrekking tot de vorm en de tituluur van de bestreden beslissing kan dan ook niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Het gegeven dat in artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 slechts één situatie is bepaald waarin een burgemeester of zijn gemachtigde een verblijfsaanvraag niet in overweging kan nemen, impliceert verder niet dat verwerende partij de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij niet zou kunnen afwijzen op grond van de gecumuleerde vaststelling dat zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod en er niet kan worden besloten dat haar referentiepersoon het grondgebied van de Unie zal moeten verlaten indien haar verblijfsaanvraag niet wordt ingewilligd. Bovendien wijst de bestreden beslissing erop dat de relatie tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon werd aangegaan met het oog op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel. Het oorspronkelijke huwelijk werd niet erkend en als schijnhuwelijk aanschouwd.

Artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bevat immers geen beperking inzake de motieven die verwerende partij kan aanwenden om een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie af te wijzen.

De bestreden beslissing houdt rekening met het arrest van 8 mei 2018 (C-82/16) van het Hof van Justitie (HvJ), waarnaar de bestreden beslissing verwijst.

In dit arrest heeft het Hof van Justitie gesteld dat de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, meer specifiek wat betreft de artikelen 5 en 11 ervan, *“aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden”*. Het Hof heeft wel benadrukt dat steeds moet worden onderzocht of artikel 20 van het VWEU zich niet verzet tegen de voormelde praktijk en heeft tevens aangegeven in welke gevallen voormelde bepaling, ondanks het bestaan van een inreisverbod, toch een beletsel kan vormen om te weigeren een verblijfsaanvraag in functie van een burger van de Unie in aanmerking te nemen. Meer bepaald wordt gesteld *“dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat tegen die derdelander een inreisverbod is uitgevaardigd, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontnomen”*. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen de betrokken derdelander uitgevaardigde inreisverbod opheffen of schorsen.

Verzoekende partij kan, gelet op het voorgaande, niet worden bijgetreden waar zij lijkt te willen stellen dat er geen juridische grondslag is om te kunnen besluiten dat het bestaan van een inreisverbod aan de basis kan liggen van de beslissing om haar verblijfsaanvraag niet in te willigen. Het inreisverbod kan wel degelijk een reden vormen om haar verblijfsaanvraag af te wijzen, op voorwaarde dat, zoals in voorliggende zaak, tevens werd vastgesteld dat haar voorgehouden partner hierdoor, gezien haar afhankelijkheidsrelatie, niet toe wordt verplicht om het grondgebied van de Unie te verlaten. De verwijzing van verzoekende partij naar andersluidende arresten van de Raad, die geen enkele precedentswaarde hebben, doen aan het voorgaande geen afbreuk.

Ten overvloede kan nog worden verwezen naar het arrest nr. 249.735 van 5 februari 2021 van de Raad van State die in het kader van een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, oordeelde:

“In artikel 1, 8°, van de vreemdelingenwet wordt het inreisverbod omschreven als “een beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”. Hieruit blijkt reeds dat een inreisverbod ook een verblijfsverbod inhoudt.

De artikelen 74/11 en 74/12 van de vreemdelingenwet hebben respectievelijk betrekking op het opleggen dan wel het opheffen op opschorten van een inreisverbod. Ze vormen de omzetting in het Belgische recht van artikel 11 van richtlijn 2008/115.

Artikel 74/11, § 3, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dat het inreisverbod niet kan ingaan “tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4” van de vreemdelingenwet. Een uitzondering voor artikel 9bis van de vreemdelingenwet of de daarin bedoelde “buitengewone omstandigheden” wordt niet voorzien. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft overigens betrekking op een gewone machtiging tot verblijf die kan worden toegekend doch niet op een recht op verblijf dat moet worden erkend noch op een vorm van internationale bescherming. De in deze laatste bepaling bedoelde “buitengewone omstandigheden” hebben enkel betrekking op de mogelijkheid de aanvraag in te dienen in België in plaats van via de gewone in artikel 9 van dezelfde wet voorziene procedure.

Artikel 74/12 van de vreemdelingenwet voorziet de mogelijkheid voor de vreemdeling om de opheffing of de opschorting van het inreisverbod te vragen om humanitaire redenen, in principe nadat hij het grondgebied vrijwillig heeft verlaten. Artikel 74/14, § 1, derde lid, van de vreemdelingenwet voorziet dan weer de mogelijkheid voor de vreemdeling om een verlenging te vragen van de toegekende termijn om het grondgebied te verlaten “op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn”. Op grond van het vierde lid van deze bepaling kan “zo nodig, [...] deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde”. Het aanvragen van een machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt echter niet vermeld.

7. In zijn arrest van 26 juli 2017 in de zaak C-225/16, *Ouhrami tegen Nederland*, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie overwogen dat een eventueel inreisverbod een middel vormt “om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten” en dat aan deze doelstelling “afbreuk [zou] worden gedaan indien de weigering van een dergelijke derdelander om gevolg te geven aan de terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem in staat zou stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod, wat het geval zou zijn indien het tijdvak waarin een dergelijk inreisverbod geldt, gedurende deze procedure zou kunnen ingaan of verstrijken”.

Verder heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie in antwoord op een prejudiciële vraag in zijn arrest van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16, *K.A. en anderen tegen België*, gesteld dat richtlijn 2008/115, met name de artikelen 5 en 11 ervan, “aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden”. Vermits het Hof deze praktijk in principe toelaat voor aanvragen met betrekking tot het recht op gezinshereniging, is ze a fortiori toegelaten voor aanvragen om machtiging tot verblijf, zoals te dezen het geval is.

Waar het Hof in dit laatste arrest wel onderzoekt of artikel 20 van het verdrag betreffende de werking van de Europese Unie zich verzet tegen die praktijk en aanneemt dat dit in bepaalde gevallen wel het geval kan zijn, moet worden opgemerkt dat het enkel ging om aanvragen tot gezinshereniging met een burger van de Unie wiens rechten in het gedrang zouden komen. Te dezen betreft het echter geen aanvraag tot gezinshereniging, noch een andere aanvraag waarop het recht van de Unie van toepassing zou zijn, zodat de beoordeling dienaangaande niet relevant is voor de huidige zaak.”

Uit dit arrest blijkt duidelijk dat de Raad van State oordeelde dat de aanvraag kan worden geweigerd omwille van het bestaan van een nog geldend inreisverbod, op voorwaarde, wat de gezinsherenigingsaanvragen betreft, dat een afhankelijkheidsonderzoek plaatsgrijpt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dergelijk afhankelijkheidsonderzoek heeft verricht in het kader van artikel 20 van het VWEU:

“*Trouwens u brengt geen elementen aan van een dusdanige afhankelijkheidsrelatie tussen u en Dhr E. B. waardoor u een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018 Op 12.12.2013 huwde u te Marokko met Dhr E. B. U diende te Antwerpen een aanvraag in om dit buitenlands huwelijk ook in België te erkennen. Op 15.06.2018 weigerde de stad Antwerpen dit buitenlands huwelijk te erkennen na negatief advies van het Parket van Antwerpen nadat was vastgesteld dat het om een schijnhuwelijk ging en u dus een huwelijk wilde laten erkennen dat met gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Deze weigering werd op 17.12.2018 bevestigd door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat met om een gezinssituatie zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook met worden aangenomen. Er is in uw dossier geen enkele reden terug te vinden dat u niet zou kunnen gescheiden worden van Dhr E. B. Vandaar dat het bestaan van het inreisverbod, dewelke nog steeds van kracht is de intrekking van de bijlage 19 ter rechtvaardigt waarvan de afgifte als onbestaande moet worden beschouwd. Bijgevolg dient u gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied (bijlage 20) te verlaten van 08.10.2020, dewelke u per aangetekend schrijven werd*

betekend. Een verzoek tot nietigverklaring van dit latste bevel werd op 08.03.2021 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting U dient ook gevolg te geven aan het alsook aan het inreisverbod genomen op 16.12.2019 en u dezelfde dag betekend. Een verzoek tot nietigverklaring van dit inreisverbod werd op 13.03.2020 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting."

In het middel weerlegt de verzoekende partij deze feitelijke vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, niet. Evenmin is aangetoond dat de verzoekende partij met de referentiepersoon een relatie heeft. Samenwonen op zich volstaat niet gelet op wat al werd beoordeeld in het verleden, waar de verzoekende partij en de referentiepersoon een schijnhuwelijk hebben afgesloten.

De aangevoerde schending van de artikelen 42 en 43 van de Vreemdelingenwet en van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 kan, gelet op het voorgaande, niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Evenmin voert de verzoekende partij op dienstige wijze de schending van artikel 8 van het EVRM aan, nu zij nalaat uiteen te zetten in het eerste middel, op welke wijze artikel 8 van het EVRM geschonden is temeer de bestreden beslissing het schijnkarakter van de relatie tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon benadrukt. Voor het overige kan verwezen worden naar de bespreking van het derde middel.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In het tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van:

"de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

- Schending van de formele en materiële motiveringsplicht*
- Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel"*

Het tweede middel licht toe:

"11.

De bestreden beslissing schendt de algemene rechtsbeginselen van openbaar bestuur, waaronder de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen (29 juli 1991) stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen dienen te worden opgenomen. Verder dient de motivering afdoende te zijn.

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf dienen te worden weergegeven.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door de motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier.

De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

Volgens de rechtsgeleerde Van Mensel moet de draagkracht van de beslissing slaan op vier factoren, m.n. de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden bevatten), de juridische aanvaardbaarheid (de juiste wettelijke interpretatie), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten), de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerd beleid).

Dat verzoekende partij zich ervan bewust is dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de verwerende partij.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of verwerende partij als administratieve overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.S. nr. 101.624, 7 december 2001).

Het zorgvuldigheidsbeginsel van behoorlijk bestuur legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (o.m. RvS arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; RvS. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 22 maart 2010, nr. 202.182; RvV arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad evenwel niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Wel dient Uw Raad te onderzoeken enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

12.

Er dient vastgesteld te worden dat de motivering niet verduidelijkt waarom de huidige feitelijke situatie van verzoekster en haar partner niet aan de voorwaarden zouden voldoen voor een verblijf van meer dan drie maanden.

Dat verzoekster bij huidige aanvraag zelfs niet de kans heeft gehad om dit aan te tonen.

Verwerende partij verwijst in haar bestreden beslissing naar het inreisverbod en het negatief advies van de parket van Antwerpen d.d. 15.06.2018 om haar beslissing te kunnen rechtvaardigen zonder kennis te hebben willen nemen van de huidige situatie en nieuwe bewijselementen van de verzoekende partijen.

Verwerende partij is eraan gehouden om de nieuwe en actuele elementen m.b.t. de zodanige afhankelijkheidsrelatie cfr. duurzame karakter van de relatie tussen verzoekster en de heer E. B. E. M. te onderzoeken. Tenminste verzoekende partijen de kans te willen geven om hun aanvraag te ondersteunen?

Deze onderzoek werd door verwerende partij, noch in het administratief dossier noch in de bestreden beslissing, gedaan.

De motiveringsplicht wordt geschonden daar verwerende partij totaal geen rekening heeft willen houden met de nieuwe feitelijke en actuele elementen terwijl er op verwerende partij de wettelijke verplichting berust om alle relevante en feitelijke aspecten in acht te nemen bij het nemen van een nieuwe beslissing.

Meer nog heeft mijn verzoekster nooit de kans gehad om haar aanvraag te staven met stukken.

13.

Verzoekende partij dient een aanvraag in toepassing van de artikelen 47/1° van de Vreemdelingenwet op 30/03/2021.

In de bijlage 19ter wordt er verzocht om binnen de drie maanden en ten laatste op 30/06/2021 documenten over te leggen waarbij aangetoond wordt dat zij met haar partner een duurzame relatie heeft.

Echter werd, tot grote verbazing van mijn cliënte, de dag zelf van de aanvraag, m.n. op datum van 30/03/2021 meteen een weigeringsbeslissing genomen door de verwerende partij zonder dat mijn verzoekster de kans heeft gekregen om haar aanvraag aan te tonen of te bewijzen?

Hier is duidelijk sprake van een schending van de zorgvuldigheidsplicht en motiveringsbeginsel.

Hoe kan verwerende partij een beslissing nemen zonder een degelijk onderzoek te voeren naar de huidige elementen en bewijsmiddelen en hierover kennis te nemen?

14.

In de bestreden beslissing wordt opnieuw op geen enkel manier gemotiveerd waarom de verzoekende partijen geen bewijsmiddelen in het administratief dossier kunnen overleggen om aan te tonen dat verzoekster en haar partner ten minste feitelijk een duurzame relatie onderhouden.

De verzoekende partijen hebben de nieuwe bewijselementen willen overleggen om hun duurzame relatie aan te tonen maar wordt hierover in de beslissing geenszins gemotiveerd en werd deze kans ook niet gegeven.

Verzoekster en haar partner benadrukken dat zij nog steeds samenwonen en een duurzame relatie hebben. Dit voor meerdere jaren. Verzoekende partij heeft dit ook willen aantonen met het aanbrengen van nieuwe stukken in het dossier.

De actuele feiten werd opnieuw in het kader van de nieuwe gezinsaanvraag niet onderzocht door verwerende partij.

Een loutere verwijzing naar het advies van de O.M. in 2018 en het inreisverbod is absoluut onvoldoende om de huidige aanvraag correct en volledig te kunnen beoordelen.

15.

Verwerende partij heeft onzorgvuldig gehandeld door weer een heel snel onderzoek te voeren en de wet verkeerdelijk te interpreteren.

Een snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel kan volgens vaste rechtspraak problematisch zijn (Zie o.m. R.v.St., N.V. A&M Garwig en Co, nr. 89982 van 2 oktober 2000 en nr. 101.544 van 6 december 2001).

Dat verwerende partij haar beslissing uitsluitend op het inreisverbod en het advies van de O.M d.d. 15.06.2018 baseert in het kader van het huwelijk en vorige gezinsaanvragen maar geenszins rekening heeft willen houden met de actuele situatie.

Verder grondig onderzoek naar de huidige omstandigheden van verzoekster ontbreekt. Dit lijkt in casu inderdaad op een snelle, routineuze administratieve afwikkeling.

*De aangehaalde middelen werden hierdoor schromelijke geschonden.
Het middel is ernstig en gegrond."*

2.2.2. De Raad wijst erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62 van de Vreemdelingenwet – de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op ‘afdoende’ wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden zijn opgenomen. Dienaangaande verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel. De bestreden beslissing stelt duidelijk dat op de gezinsherenigingsaanvraag van de verzoekende partij niet kan worden ingegaan omdat zij onder een nog geldend inreisverbod staat terwijl een afhankelijkheidsrelatie met de referentiepersoon ontbreekt, dit naast de ernstige twijfel over de relatie die de verzoekende partij met de referentiepersoon heeft.

In deze mate maakt de verzoekende partij een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, niet aannemelijk. De verzoekende partij zet verder niet concreet uiteen op welke vlakken zij de opgenomen motivering niet afdoende acht. Er dient verwezen te worden naar de bespreking van het eerste middel.

Wat de materiële motiveringsplicht betreft, is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen.

De verzoekende partij geeft theoretische beschouwingen in haar middel en verwijt de bestreden beslissing geen rekening te houden met nieuwe en actuele elementen. Zij laat zelf na aan te duiden welke concrete nieuwe en actuele elementen er voorhanden zijn. Zij spreekt van een “duurzame” relatie met de referentiepersoon met wie zij destijds een schijnhuwelijk afsloot, dat de bevoegde ambtenaar van burgerlijke stand weigerde te erkennen, net omdat het doel van het aangaan van een duurzame relatie niet kon worden vastgesteld, maar wel het doel om een verblijfsrechterlijk voordeel te verkrijgen is weerhouden. In het middel beschrijft de verzoekende partij geenszins wat de nieuwe en actuele elementen zijn. Zij verwijt de verwerende partij dat zij niet de kans had om stukken bij te brengen, maar gelet op de ervaring die de verzoekende partij met procedures gezinsherenigingsaanvraag heeft, kon zij wel degelijk onmiddellijk stukken bijbrengen. Gans haar betoog gaat voorbij aan de determinerende vaststelling dat zij onder een inreisverbod staat, geen opheffing of schorsing van het inreisverbod heeft gevraagd en geen afhankelijkheidsrelatie is aangetoond, ook thans niet in het middel. Integendeel met wat de verzoekende partij in het middel stelt, voegt zij bij haar verzoekschrift geen stukken toe, buiten dan de bestreden beslissing. Het louter samenwonen volstaat niet.

Gelet op het bovenstaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de gemachtigde op niet afdoende, onjuiste, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze zijn besluit heeft genomen. De feitenvinding is correct.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Het derde middel luidt:

“- Schending van artikel 8 EVRM
- Schending van het algemeen rechtsbeginsel ‘fair balance’

16.

Verder willen de verzoekende partijen verwijzen naar artikel 8 van het EVRM.

Volgens verwerende partij in haar bestreden beslissing zou er geen enkele reden zijn om verweerster niet te laten scheiden van haar partner maar specificeert hij niet de motieven in het licht van de huidige en feitelijke omstandigheden.

Dat de verzoekende partijen hierover zelfs niet de kans hebben gekregen.

Artikel 8 EVRM bepaald duidelijk dat eenieder het recht heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven en zijn huis

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

17.

In casu is door verwerende partij niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op een relatie tussen partners en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen. (R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128)

De bedoeling van de beslissing van de verwerende partij ligt er duidelijk in om de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan verzoekster zonder een degelijk en grondig onderzoek te voeren.

Deze houding van verwerende partij vormt een inmenging van het privéleven van de partijen die ten volle niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing brengt een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel in hoofde van verzoekster teweeg gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van haar man en dit permanente schade zou toebrengen aan hun gezinsleven.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt.

Zij moeten meer bepaald een belangenafweging of een fair-balance toets maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat.

Het Hof herhaalt in zijn vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.

Toch kan er een positieve verplichting bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet zo'n positieve verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden van de betrokken vreemdeling, en anderzijds van het algemeen belang van de staat.

De RvV heeft in haar arrest van 13.1.2016 met nr. 159.789 duidelijk uiteengezet dat afweging van de individuele belangen en de algemene belangen in concreto dienen te gebeuren.

Dit werd in de bestreden beslissing door verwerende partij niet gedaan.

Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- *de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming,*
- *de omvang van de banden in de staat,*
- *de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.*
- *de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf.*

Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.

Uit dit arrest blijkt dat staten bij de beoordeling van eender welke verblijfsaanvraag waarin de aanvrager het gezinsleven inroept, een grondige belangenafweging moet maken.

18.

In casu werd er nergens in de bestreden beslissing een concrete belangenafweging gedaan.

Verzoekster heeft in België het centrum van haar belangen opgebouwd gedurende meerdere jaren en heeft nog steeds een duurzame relatie met haar echtgenoot naar Marokkaans recht, hoewel België het huwelijk niet erkend.

Verzoekster heeft meerdere keren gepoogd haar verblijfsrecht samen met haar partner te regulariseren. Dat zij nooit een geheim gemaakt heeft van haar verblijfplaats, noch pogingen ondernomen om onder te duiken.

Thans in de gegeven situatie - reeds verscheidene jaren verblijf in België, en nog steeds samen met haar partner - doorstaat de evenredigheid - en proportionaliteitstoets niet.

Er is in casu op basis van meerdere elementen in het dossier een duidelijke duurzame en lokale verankering van de verzoekende partijen in België.

Verzoekster benadrukt dat de bestreden beslissing geen gewag maakt van de huidige feitelijke gezinssituatie van verzoekster.

Verzoekster begrijpt redelijkerwijze niet waarom bij het nemen van de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van deze situatie.

Artikel 8 EVRM heeft nochtans rechtstreekse werking en bepaalt expliciet dat uitzonderingen op dit grondrecht mogelijk zijn, zodat er alleszins een belangenafweging, dan wel een proportionaliteitstoets dient te gebeuren om na te gaan of de verwijderingsmaatregel niet in strijd is met deze rechtsnorm en aldus onder de uitzonderingsbepaling kan worden opgenomen.

Het middel is ontvankelijk en gegrond.”

2.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Vooreerst merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM geen verplichting inhoudt om hierover te motiveren, enkel een onderzoeksplicht.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61).

De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin.

De verzoekende partij laat na aan te tonen dat er nieuwe en actuele elementen voorhanden zijn in de relatie tussen haar en de referentiepersoon. Zij toont niet aan dat zij en de referentiepersoon partners zijn en een gezin vormen in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het louter samenwonen, zeker in een relatie waar al een schijnhuwelijk werd aangegaan, volstaat niet. De verzoekende partij houdt er een voornamelijk theoretisch betoog op na, maar blijft in gebreke aan te tonen dat nieuwe elementen ten

overstaan van het verleden binnen de voorgehouden relatie zijn ontstaan. Dit terwijl recentelijk een onderzoek naar artikel 8 van het EVRM werd gevoerd.

Bovendien is haar betoog *quasi* gelijklopend met het betoog dat de verzoekende partij voerde in de procedure, die geleid heeft tot het arrest nr. 250 605 van de Raad. Alsdan voerde zij een derde middel aan, luidend als volgt:

“Artikel 8 EVRM bepaald dat eenieder het recht heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven en zijn huis

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

15. In casu is evenwel door verwerende partij niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op een relatie tussen partners en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen. (R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128)

De bedoeling van de beslissing van de verwerende partij ligt er duidelijk in om de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren zonder een degelijk onderzoek. De arbitraire wil om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan verzoekster vormt een inmenging van het privéleven van de partijen die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing brengt een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweeg gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van haar man schade zou toebrengen aan hun gezinsleven.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat.

Het Hof herhaalt in zijn vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.

Toch kan er een positieve verplichting bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet zo'n positieve verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden van de betrokken vreemdeling, en anderzijds van het algemeen belang van de staat. Dit is de 'fair balance'-toets.

De RvV heeft in haar arrest van 13.01.2016 met nr. 159.789 duidelijk uiteengezet dat afweging van de individuele belangen en de algemene belangen in concreto dienen te gebeuren.

Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen: • de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming, • de omvang van de banden in de staat, • de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. • de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf.

Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.

Uit dit arrest blijkt dat staten bij de beoordeling van eender welke verblijfsaanvraag waarin de aanvrager het gezinsleven inroept, een grondige belangenafweging moet maken.

16.

In casu werd er nergens in de bestreden beslissing een belangenafweging gedaan.

Verzoekster heeft in België het centrum van haar belangen opgebouwd gedurende meerdere jaren en is nog steeds samen met haar echtgenoot naar Marokkaans recht, hoewel België het huwelijk niet erkend. En heeft zij meerdere keren gepoogd haar verblijfsrecht samen met haar partner te regulariseren.

Verzoekster heeft nooit een geheim gemaakt van haar verblijfplaats, noch pogingen ondernomen om onder te duiken.

Thans in de gegeven situatie (reeds verscheidene jaren verblijf in België, en nog steeds samen met haar partner, doorstaat de evenredigheids - en proportionaliteitstoets derhalve niet.

Er is een duurzame en lokale verankering in België, Verzoekster benadrukt dat de bestreden beslissing geen gewag maakt van de huidige feitelijke gezinssituatie van verzoekster. Verzoekster begrijpt niet waarom bij het geven van de bijlage 13septies geen melding wordt gemaakt van deze situatie.

Artikel 8 EVRM heeft nochtans rechtstreekse werking en bepaalt expliciet dat uitzonderingen op dit grondrecht mogelijk zijn, zodat er alleszins een belangenafweging, dan wel een proportionaliteitstoets dient te gebeuren om na te gaan of de verwijderingsmaatregel niet in strijd is met deze rechtsnorm en aldus onder de uitzonderingsbepaling kan worden opgenomen.

Het middel is ontvankelijk en gegrond.”

De Raad verwijst tevens naar de volgende motieven in zijn arrest nr. 250 605:

“Op 15 mei 2020 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – als feitelijke partner van een Spaanse onderdaan met wie zij voorhoudt een duurzame relatie te hebben.

Het toepasselijke artikel 47/1, 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : 1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;”

Artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie. Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.”

Uit deze wetsbepalingen blijkt dus dat verzoekster het duurzaam karakter van haar relatie met de referentiepersoon moet bewijzen, dat zij dat met elk passend middel mag bewijzen en dat de verwerende partij hierbij rekening houdt met de intensiteit, duur en stabiele aard van de band tussen de partners. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er sprake is van een affectieve partnerrelatie tussen verzoekster en de referentiepersoon, laat staan van het duurzaam karakter van deze relatie.

Verzoekster betoogt dat geen motivering is gegeven waarom haar actuele en feitelijke situatie niet aan de voorwaarden zou voldoen. Er wordt uitsluitend naar het negatief advies van 14 juni 2018 van de procureur des Konings verwezen dat evenwel betrekking had op haar huwelijk van 12 december 2013 en op de vorige gezinsaanvraag. Verzoekster meent dat er geen rekening is gehouden met de nieuwe elementen. Verzoekster heeft nieuwe stukken voorgelegd waaruit wel degelijk een duurzame relatie blijkt.

In weerwil van verzoekster blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat weldegelijk rekening werd gehouden met de nieuwe elementen. Zo wordt gemotiveerd: “De in het kader van de voorgelegde elementen (documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, ongedateerde foto’s, medische documenten, documenten mutualiteit, huurcontract, documenten ivm de integratie, attesten OCMW Antwerpen) doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.” De “bovenstaande vaststellingen” waarnaar de verwerende partij verwijst zijn de redenen waarom de procureur des Konings vaststelt dat het huwelijk afgesloten in Marokko er kennelijk niet op gericht was om een duurzame relatie te stichten. Deze conclusie werd bevestigd bij vonnis van 17 december 2018 van de rechtbank van eerste aanleg. Verzoekster heeft overigens geen hoger beroep ingediend tegen het vonnis.

De Raad benadrukt dat de bewijsvoering vrij is. Deze vrije bewijsvoering betekent echter niet dat de verwerende partij elk voorgelegd bewijsstuk als bewijs van de vermeende duurzame relatie dient te beoordelen. Verzoekster gaat er met haar betoog aan voorbij dat de verwerende partij de nieuwe voorgelegde bewijsstukken opsomt en oordeelt dat zij geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoekster niet de intentie heeft om een duurzame levensgemeenschap op te bouwen doch slechts om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen via de procedure van feitelijk partnerschap. Verzoekster weerlegt dit niet door opnieuw te verwijzen naar de ‘nieuwe elementen’. Het louter feit dat verzoekster het niet eens is met deze beoordeling is uiteraard niet van aard de gedegen motivering te weerleggen. Overigens kan worden benadrukt dat de verwerende partij bij de beoordeling over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt en dat de Raad slechts een marginale toetsing kan doorvoeren.

In de mate verzoekster meent dat de relatie nu langer duurt dan ten tijde van de eerdere aanvragen waar zij benadrukt “nog steeds” een relatie hebben, merkt de Raad op dat dit geen afbreuk doet aan het

voorgaande en niet maakt dat de verwerende partij op basis van de voorgelegde stukken niet kan concluderen dat een duurzame, affectieve partnerrelatie wordt aangetoond. Door erop te wijzen dat zij “nog steeds samenwonen” maakt verzoekster evenmin aannemelijk dat in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze wordt vastgesteld dat “Bij een feitelijke partnerschap in de zin van de vreemdelingenwet (...), net zoals bij een huwelijk, (dient er) sprake te zijn van een relatie met een duurzaam karakter”, hetgeen manifest niet het geval is gelet op de redenen waarom de procureur des Konings vaststelt dat het afgesloten huwelijk er kennelijk niet op was gericht om een duurzame relatie te stichten. Het louter onder één dak wonen, toont nog niet aan dat er ook sprake is van een (duurzame) liefdesrelatie tussen personen. Zo kunnen ook vrienden of collega's beslissen om eenzelfde huis te delen om de kosten van het levensonderhoud te drukken. Verzoekster gaat er overigens in haar verzoekschrift niet in op de redenen waarom de procureur des Konings vaststelt dat het huwelijk kennelijk niet gericht was op het stichten van een duurzame relatie.

In zoverre verzoekster door te wijzen op de door haar voorgelegde bewijsstukken in het kader van haar aanvraag gezinshereniging een herbeoordeling verwacht van de Raad, dient erop te worden gewezen dat dit niet tot zijn bevoegdheid behoort in het kader van een annulatieprocedure. Het louter wijzen op de voorgelegde stukken weerlegt verder niet de redenen waarom de verwerende partij motiveert dat uit deze stukken niet blijkt dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet, meer bepaald dat niet blijkt dat er sprake is van een duurzame relatie zoals bedoeld in deze bepaling. Het loutere feit dat verzoekster meent dat voorgelegde stukken volstaan om aan te tonen dat zij voldoet aan de wettelijke voorwaarden kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verder geeft de verzoekster niet aan dat met bepaalde stukken geen rekening zou zijn gehouden, en dit blijkt evenmin uit het administratief dossier.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.”

Wezenlijk herhaalt de verzoekende partij de aangevoerde grieven van een vroegere procedure. De Raad herneemt wat in het arrest nr. 250 605 is gesteld, en wijst erop dat dit arrest kracht van gewijsde heeft.

Hetzelfde geldt voor de grief, ontleend aan artikel 8, tweede lid, van het EVRM. Hierover werd in het arrest nr. 250 605 geoordeeld:

“Waar verzoekster de schending opwerpt van artikel 8 van het EVRM en wijst op de band met haar feitelijke partner, wijst de Raad erop dat uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekster niet heeft aangetoond dat er sprake is van een duurzame, affectieve partnerrelatie tussen haar en de referentiepersoon in functie van wie zij een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend. In het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten motiveert de verwerende partij met betrekking tot het gezins- en familieleven “het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het duurzame karakter van de aangehaalde feitelijke relatie werd niet afdoende aangetoond. Het staat beiden vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun contacten zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.” Het betoog van verzoekster is niet van aard deze motivering te weerleggen. Zij toont niet aan met welk element aangaande de relatie door de verwerende partij geen rekening zou zijn gehouden bij het maken van de afweging of er hinderpalen waren om een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken.

Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing “geen gewag maakt van de huidige feitelijke gezinssituatie”, maar zij verduidelijkt niet over welke stukken de verwerende partij zou hebben nagelaten te motiveren of op welk vlak de motivering niet afdoende is.

Verzoekster houdt verder voor dat de verwerende partij “nergens een belangenafweging” heeft gemaakt. Zij kan echter bezwaarlijk worden gevolgd in haar betoog, aangezien de bevelcomponent van de bijlage 20 wel degelijk getuigt van het feit dat de verwerende partij een belangenafweging op familiaal vlak heeft gemaakt, zoals hoger bleek. Verzoekster verwacht blijkens haar verzoekschrift een uitgebreid onderzoek van haar familiaal leven in het licht van artikel 8 van het EVRM maar ze laat na in te gaan op de motivering die figureert in de bestreden beslissing in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en te duiden waar die zou te kort schieten. Het geschonden geachte artikel 8 van het

EVRM handelt eveneens over het familie- en gezinsleven waarvan artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet gewag maakt.

Verzoekster toont niet aan dat de hoger geciteerde afweging strijdig is met artikel 8 van het EVRM. De theoretische beschouwingen over artikel 8 van het EVRM tonen daarvan geen schending aan.

Alleszins valt verzoekster niet onder het tweede lid van dit verdragsartikel aangezien haar situatie een eerste binnenkomst betreft.

Waar verzoekster stelt dat zij reeds verscheidene jaren verblijft in België en nog steeds samen is met haar partner, merkt de Raad op dat zelfs indien verondersteld zou worden dat verzoekster een gezinsleven heeft opgebouwd, dit werd opgebouwd vanuit illegaal verblijf. Bovendien laat verzoekster na in haar verzoekschrift uiteen te zetten waarom het verderzetten van het gezinsleven niet mogelijk zou zijn elders dan in België. Dit geldt des te meer aangezien verzoekster in het feitenrelaas stelt dat zij op 12 december 2013 in Marokko in het huwelijk is getreden met dhr. M.E.B. en zij op 6 september 2017, samen met haar partner, Marokko verliet. Verzoekster verbleef in het kader van haar gezinsleven aldus langer in Marokko, het land van haar nationaliteit, dan dat zij thans al in België verblijft. Bij gebrek aan het voorhanden zijn van hinderpalen, wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekster toont verder ook niet concreet aan dat zij voor het overige duurzame sociale en/of economische banden heeft opgebouwd in België die als privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kunnen worden gekwalificeerd. Zij legt andermaal geen stavingstukken voor. Een beschermenswaardig privéleven wordt niet concreet aannemelijk gemaakt. Er blijkt niet dat een belangenafweging zich opdroeg of opdringt.

Waar zij ten slotte verwijst naar en citeert uit een arrest van de Raad, wijst de Raad erop dat zijn rechtspraak in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kent, onafgezien van het feit dat zij nalaat aan te tonen zich in dezelfde situatie te bevinden als deze die aanleiding gaf tot het aangehaalde arrest.

Verzoekster maakt geen schending van artikel 8 van het EVRM en van een "fair balance" aannemelijk.

De Raad herneemt deze motieven en stelt vast dat dezelfde motieven gelden voor onderhavig middel. De bestreden beslissing is evenwichtig en heeft de belangen van de maatschappij in het kader van de immigratiecontrole correct afgewogen.

De verzoekende partij toont evenmin aan welke elementen van die aard zijn dat ze de bestreden beslissing vermogen te wijzigen. Evenmin verduidelijkt de verzoekende partij welke elementen zij bedoelt.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.4.1. De verzoekende partij eindigt haar betoog als volgt:

"3. Besluit

19.

Dat artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit werd geschonden door de opgelegde procedure niet te volgen.

Dat verwerende partij met de bestreden beslissing opnieuw geen rekening heeft willen houden met de actuele elementen en voorgelegde stukken. Dat hierdoor de motiveringsplicht werd geschonden.

Aangezien verwerende partij ook het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door geen grondig en serieus onderzoek te willen voeren naar de huidige en feitelijke situatie.

Dat de verzoekende partijen niet eens de kans hebben gekregen om hun actuele duurzame relatie aan te tonen.

Dat er in casu duidelijk sprake is van een louter, routineuze en snelle beslissing.

Dat verwerende partij onredelijk tot haar besluit is gekomen door zich te stoelen op een onvolledige feitenvinding.

Dat met de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM alsook fair balance beginsel werd geschonden."

2.4.2. Het volstaat te verwijzen naar de bespreking van de middelen waaruit blijkt dat het besluit van de verzoekende partij niet correct is.

2.4.3. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN